

PARAULES DE CLOENDA DELS ACTES EN HOMENATGE A JOSEP PUIG I CADAVALCH

JORDI BONET I ARMENGOL

Josep Puig i Cadafalch, nasqué el dia 17 d'octubre del 1867. Avui casualment coincideix aquesta data amb l'acte d'homenatge que li dedica la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi. Un petit detall a remarcar davant de l'auditori selecte que omple aquesta sala i entre els que a més dels acadèmics hi han alguns dels seus descendents i així com la Comissària de l'any que porta el seu nom.

Puig i Cadafalch visqué el món universitari i allí aprengué i s'afermà en l'ideal de fer tot el que calia perquè el poble català pogués aportar alguna cosa en el segle xx que s'iniciava. Per aconseguir-ho calia estudi i recerca, ambició i voluntat, destacar en el treball intel·lectual i material, sentir la pròpia estima i progressar amb els altres. No restar isolats, tot mantenint les arrels per projectar-se cara el futur. Catalunya havia aconseguit un alt nivell segles enrera, era per tant capaç de recuperar el que per circumstàncies diverses s'havia perdut.

Tenia fe en Catalunya perquè l'estimava i estava esperançat en la seva recuperació i va posar-hi el coll.

La seva vocació d'arquitecte l'empenyia a crear i a dirigir. La seva obra tan extensa i els llocs públics que ostentà i que han glosat els que m'han precedit en són testimoni. Va sofrir l'enfonsada de Catalunya amb la guerra civil, i per tant de tot el que es perdé; del que aspirava pel seu país.

Esperançat, de retorn, volgué, tossut com era, tornar a començar, com els barcelonins del 16 de setembre de 1714. Possiblement per això connectà amb el jovent. En sóc testimoni.

* Paraules de cloenda de l'acte d'homenatge a la Llotja de Barcelona, pronunciades pel President de la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi, Jordi Bonet i Armengol el 17 d'octubre del 2001.

El recordo a la seva casa del Carrer Provença i a Argentona. Infatigable.

El Dr. Manuel Castellet, president de l'Institut d'Estudis Catalans ha parlat de la seva participació en la commemoració dels inicis de la Renaixença, ja el 1941 i de com s'havia hagut d'exiliar de nou. Jo era present aquell 7 de desembre del 1941 i l'acte se celebrà a casa meua. Just acabada la sessió es conegué que el mestre Millet, el fundador de l'Orfeó Català havia mort. Recordo que els meus pares em portaren al Palau de la Música catalana, on en el tercer pis hi vivia el mestre. Allí, al costat de les seves despulles, hi havia la senyera. Allò em despertà uns sentiments que avivaven els mots que Puig i Cadafalch havia expressat i que em quedaren ben gravats: «Catalunya no havia mort. Calia recomençar altre vegada.»

La seva catalanitat era indestructible. M'ho recorda una fotografia del meu pare, en la qual se'l veia amb un bon estol de companys, pujant al cim del Montseny, portant la senyera.

Ara podem pensar que tenia raó, malgrat que no li fou possible de veure el que el futur portaria, però que amb esperança anhelava.

Em cal agrair l'esforç de tots els que han ajudat a l'èxit del curset i homenatge que avui li dediquem, tot admirant la seva tasca sempre presidida pel seu amor a Catalunya. I per això em plau de remarcar que Puig i Cadafalch fou un gran patriota.